

PORTANTVEU DEL TERÇ ORDE I CONFRARIES DEL CARMÉ DE CATALUNYA

Full mensual beneït pels Excms. Srs. Bisbes de Girona, Barcelona, Tortosa, Seu d'Urgell, Vic, Lleida i Solsona

NÚM. 24

JUNY DEL 1936

ANY II

L'EUCARISTIA I LA SANTEDAT

Ja en l'antiga Aliança Déu Nostre Senyor assenyalava la seva pròpia santedat com a norma de la que haurien de practicar els seus servents. «Sigueu sants, puix Jo, el Senyor, sóc el Sant». Però en la nova Aliança a més de repetir el manament «sigueu perfectes vosaltres com perfecte és el vostre Pare celestial», ens ha deixat un monitori perenne en el Santíssim Sagrament.

L'Eucaristia abans que tot és un sacrifici, la renovació incruenta del sacrifici de la Creu. I què és el sacrifici? L'home necessitant manifestar a Déu els sentiments de submissió, d'agraïment, de penediment quan ha pecat, de frisança, pren un objecte estimat i pel ministeri del sacerdot l'ofereix a Déu. D'aquesta manera l'oblació representa al conspecte de Déu els sentiments interiors dels oferents i un cop acceptada esdevé per als mateixos oferents un senyal sensible de la benevolença de Déu.

Doncs bé, si el sacrifici ha d'ésser raonable hi ha d'haver una certa proporció entre el valor intrínsec de l'oblació i la intensitat dels sentiments que està destinada a palesar. Oferir un present esplèndid quan dintre del cor manca l'estimació vertadera, és hipocresia; l'inrevés, gasiveria.

A nosaltres cristians per a sacrificar-li, Déu Nostre Senyor ens ha posat a les mans el seu mateix Fill Unigènit, que es revestí de carn i sang i es féu l'Anyell Immaculat que esborra els pecats del món.

La Carn i la Sang santificades amb el contacte substancial de la divinitat, ofertes ja una vegada pel mateix Verb amb un acte d'obediència inefable, d'obediència fins a la mort. Heu's aquí l'oblació que ha de representar davant Déu els sentiments religiosos de la nostra ànima.

Quina exquisida santedat, doncs, ens escau perquè no sigui massa gran la desproporció entre el senyal i la cosa significada.

L'Església «gloriosa, no tenint taca o arruga ni res de semblant», l'Església sí que està ben representada per la Sagrada Eucaristia. A cada u dels cristians pertoca santificar-se de tal manera, que també els seus sentiments personals hi siguin ben representats.

CATECISME LITÚRGIC

LA SANTA MISSA

—¿Em voldria explicar avui alguna cosa sobre els diversos colors dels ornaments litúrgics de la Missa?

—Els colors dels ornaments litúrgics, usats avui en l'Església, són els següents: el *blanc*, el *vermell*, el *verd*, el *morat*, el *negre*, el *rosa* i el *blau*. S'usen aquests colors per al maniple, estola i casulla, com també per al vel humeral, dalmàtica, capa pluvial, sobrecalze, bossa dels corporals, i a més per a l'*antipendí*, que orna el davant de l'altar i per al *conopeu*, que és un gran i majestuós vel que cobreix el Sagrari, donant a entendre que és el pavelló reial de Nostramo.

—¿Em voldria dir també quin és el simbolisme d'aquests colors litúrgics?

—El simbolisme dels colors litúrgics és verament gran i suggestiu, i amb ells desitja l'Església suscitar en l'ànima dels fidels pregoníssims sentiments adaptats als diversos misteris que cada dia commemora.

El *blanc* significa l'alegria, la innocència, la glòria dels Angels, el triomf dels Sants, la victòria del Redemptor, i per això l'Església l'usa en les festivitats en què resalta algun dels esmentats significats, com són les festes de Nostre Senyor, de la Verge Santíssima, dels sants Pontífexs, Confessors, Doctors, Verges, i en general en totes les festivitats de Sants no màrtirs.

El *vermell* simbolitza, per la seva vivor i color de sang, l'ardor de la caritat i de l'amor divinal, i per això s'usa en les festes de l'Esperit Sant, de la Creu, de la Passió i dels Màrtirs.

El *verd*, que amb les seves tintes de primavera denota l'esperança, té en la litúrgia un gran simbolisme, dotat d'una admirable força mística, i s'usa durant els temps en què l'Església ens vol recordar la *nostra peregrinació vers el cel amb el cor sadollat d'esperança*, com és el temps comprès entre l'Epifania i la Septuagèsima, i entre Pentecostès i l'Advent.

El *morat*, que en l'antigor era símbol de la reialesa, del poder i de les dignitats més enlairades, en la sagrada litúrgia ha rebut un significat totalment divers, usant-se'l per a denotar la penitència, l'afflicció i la humilitat, durant els temps de penitència pública, com són l'Advent, la Septuagèsima, la Quaresma, les Quatre Tépores, les Vigílies i les Rogacions.

El *negre*, que amb la seva foscor ens recorda els funestos efectes del pecat, com són la nostra mort i la mort de nostre Senyor Jesucrist damunt la Creu, s'usa en la litúrgia mortuòria i en els oficis litúrgics del Divendres Sant.

El *rosa*, s'usa en algunes Esglésies en la tercera dominica d'Advent, anomenada *Gaudete*, i en la quarta de Quaresma, dita de *Lætare*. El seu origen és degut a què en la dominica *Laetare* beneïa el Papa la *rosa* que enviava a algun dels prínceps cristians, i servant aquesta dominica certa analogia amb la de *Gaudete*, s'extengué també a aquella Missa.

I finalment tenim a Espanya, com especial privilegi, el color *blau*, que s'usa en la festivitat de la Concepció de Maria, Pura i Immaculada més que la volta blava del cel.

La Serventa de Déu Carme de Sojo d'Anguera

Terçlària del Carme

El culte Sacerdot Mn. Josep Monsó, Promotor de la causa de Beatificació de Carme de Sojo i devot entusiaste de la Mare de Déu del Carme, ha tingut la delicadesa de trametre per als nostres lectors uns importantíssims treballs sobre aquesta santa terçlària del Carme de Catalunya, que anirem poc a poc publicant.

S'escavava pel mes de maig de 1878, quan Carme, de vint-i-un anys d'edat i sis de matrimoni, havia arribat tan a l'extrem del llarg procés de tisis, que essent imminent un fatal desenllaç, li foren administrats els Sants Sagraments. Al seu entorn sols es respirava ambient de mort; però l'ànima de Carme estava joiosa amb l'esperança d'anar al Cel.

El seu espòs, molt bo i piadós, no podia avenir-se amb la realitat d'una inevitable separació i desesperançat de la pròpia ciència i de la dels seus renombrats companys per a deturar el procés de la malaltia, acudí amb viva fe a Déu, confiant en una miraculosa curació si de cor tots li demanaven.

Però ¿com es podrien armonitzar desitjos tan oposats? Car l'esposa sense sortir-se del natural ordre de coses establert prop seu i habituada al compliment dels deures del seu estat — que no hauria escollit mai d'haver-lo de bell antuvi conegut millor — contínuament emmalaltida, s'hi trobava tan bé servint Déu voltada de contradiccions i penes, que d'aqueix viure crucificada amb Jesucrist n'havia fet professió perpètua fins a la mort. De tal manera que en fer-li avinent el seu Director aquella fe i desitjos de l'espòs, contestà: «Si guaireixo, com patiré?»

Devia escaure's aquest fet pels voltants de la festa de Santa Maria Magdalena de Pazzi quín model acabat de

sofriments donà ocasió al Dr. Casañas per a empènyer la seva dirigida vers la cobejada armonització i li proposà per model a l'esmentada Santa amb el desig de fer-la conforme amb Ella.

Mentre l'espòs insistia confiat en veure s'anava extingint la vida de la seva estimada, en canvi el prudent Director, serè i respectuós amb la llibertat dels qui es posaven sota el seu guiatge, callava en acudir cada dia al costat de la malalta per a confessar-la i alentar-la en aquella hora cabdal.

«¿Per què dubtes, Carme, a decidir-te?» li deia en una de les seves espirituals converses. «¿No veus que Déu pot donar-te infinita varietat de sufriments i que són molt superiors els de l'esperit als corporals?» Ella responia amb un somriure angelical i la mirada fita en el cel revelava l'atracció del premi merescut amb la creu del Bon Jesús.

«Demanam tots plegats a Déu que ens illumini — insistí el Dr. Casañas — abans de prendre una resolució definitiva». I en acabar-se el triduum de pregàries enlairades per tal efecte a la Ssma. Trinitat pel matí, migdia i vespre, per la petita comunitat familiar, presidida pel propi Director, aquest restà sol amb la malalta i els altres esperançats en llurs desitjos.

(Seguirà)

MN. JOSEP MONSÓ

Promotor de la Causa de Beatificació

Per Christum Dominum nostrum

(Acabament)

El Fill de Déu, prenent la nostra carn, no la pas santificat perquè ens hi aturéssim, ans perquè emmoïllats amb Ella nodrits per Ella, amb Ella ens elevéssim fins a la participació de la divinitat, «la plenitud de la qual habita en la carn de Jesús corporalment».

Un cop acomplida la redempció, Jesús deixà la terra i «pujant endalt s'endugué captiva la captivitat» ço és els seus sirvents, perquè tots cerquem «les coses d'amunt, on és el Crist assegut a la dreta del Pare», perquè «les coses d'amunt pensem, no pas les de sobre la terra».

Jesús no vingué a substituir el Pare; volgué ésser estimat i servit en tant que és un amb el Pare. Els afectes, els pensaments dels deixebles els adreçà sempre, per mitjà seu al Pare. «Si un m'estima, guardarà la meua paraula i el meu Pare l'estimarà i vindrem a ell i en ell farem estada». «Vosaltres pregueu així: Pare nostre que sou en els cels.» «Sigueu perfectes vosaltres, com perfecte és el vostre Pare celestial».

I en deixar la terra ens donà l'Esperit Sant, l'altre Consolador, que fós perennement en nosaltres el principi de la vida sobrenatural que Ell, el Redemptor, amb els seus mèrits ens havia aconseguit.

Per Jesucrist Nostre Senyor hem d'arribar fins al soli de la Santíssima Trinitat. El nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant presideix la nostra santificació en el baptisme i en els altres Fagments. En el nom del Pare, del sill i de l'Esperit Sant l'Església ens

ensenya de començar totes les nostres accions.

Contínuament és posada en els nostres llavis la invocació: «Glòria al Pare, al Fill i a l'Esperit Sant». L'Altíssim, l'Infinit, l'Etern, l'Invisible, l'Immens, el Creador, la glòria del qual, cantada per les criatures, és admirable en els cels i en tota la terra: aquest és el terme últim, vers el qual s'adreça la vida cristiana.

«El designi etern és que en Crist Jesús Senyor nostre tinguem l'ardidesa i l'accés amb confiança mitjançant la fe en Ell.»

Prodigis de l'Escapulari

Vers la meitat del segle divuit, una senyora de Rio Janeiro, manifestà als seus hereus el fervent desig d'ésser sepultada amb l'Escapulari del Carme. Aquesta última voluntat fou puntualment atesa.

Al cap de setze anys hom obrí la sepultura per a enterrar-hi el seu espòs i quina no fou la sorpresa en trobar entre les restes del cadàver consumit, el Sant Escapulari exempte de la menor corrupció?

Donat del fet compte a l'Ordinari, manà instruir una informació que confirmà l'autenticitat del prodigi. Per la qual cosa s'en féu pública referència i per a millor perpetuar la memòria del prodigi, el senyor Bisbe disposà que es colloqués la miraculosa ensenya de Maria en un reliquiari i fós portada mensualment en la processó de la Confraria.

Benaurats els que sofreixen

Diem i repetim moltes vegades que aquest món és una vall de llàgrimes. El que neix i el que fineix la vida podria repetir amb tota veritat les paraules del Profeta: «Les moves llàgrimes em foren aliment de dies i de nits...»

Aquest fet que sobrevingué amb el pecat del primer home és de diversa manera considerat pel creient i pel qui està mancat de fe. Mentre aquest no veu en el sofriment sinó horror i repugnància, que procura mitigar amb els insignificants plaers que pot brindar-nos la vida, el creient veu en el dolor un mitjà aptísim de purificació espiritual.

El dolor suportat i abraçat generosament per Jesucrist, va tenir una immensa virtut redemptora i aquesta virtut no s'és pas estroncada, ans reporta admira-

ble eficàcia en tots els membres del cos místic de Jesús.

Qui sap sofrir sap santificar-se. Qui sap sofrir coneix el secret de la cristiana perfecció. Qui sap sofrir coneix la mística escala per on es puja a la vida eterna.

Davant els atropells de què han estat objecte en diversos indrets de la nostra Pàtria heroïques religioses, alguns dels qui no han perdut tot sentiment humanitari, es mouen a compassió envers aquestes víctimes innocents; els que tenen una fe més arrelada i posseeixen íntegrament l'esperit de Jesucrist, no poden menys de repetir aquelles paraules del Sant Evangeli: «Benaurats els que pateixen persecució per la justícia...»

Si, benaurats, car d'ells és el regne del Cel. I es pot desitjar quelcom més gran?

La perversió de la infància

Jesucrist no va pas amagar la predilecció que experimentava per als infants. Coneixedores les mares d'aquestes preferències li portaven els seus fills i Ell els beneïa amb infinita tendresa; i si alguna vegada els apòstols s'atreïren a manifestar alguna contrarietat, hagueren d'experimentar aquella dura repulsa de Jesús: «Deixeu, no impediu que els infants s'atancin a Mi...»

Aquest amor de Jesús envers els infants culminà en l'acte que realitzà quan els apòstols altercaven per saber qui seria el més gran en el regne dels cels.

Jesús volent donar-los una lliçó de humilitat, eridà un noi i el posà en mig d'ells i digué: «De veritat us dic que si no canvieu i esdeveniu com els nois, no entrareu en el regne dels cels. I qui aculli un noi com aquest en nom meu, a mi m'acull.

Més a qui escandalitzarà un d'aquests petitets que creuen en mi, millor li fóra que li pengessin al coll una pedra de moli d'ase i fós llençat al fons de la mar.»

Pervertir la infància no és pas un pecat d'escàndol qualsevol, sinó que reves-

teix una gravetat particular, ben clarament assenyalada en aquest passatge pel Bon Jesús.

Digueu-me, doncs, quina serà la responsabilitat en què incurriran davant de Déu aquells homes que volen impedir a totes passades que els infants siguin educats cristianament?

El tancament de les escoles religioses s'efectua amb una rapidesa esfereïdora. Ja no es pas una amenaça, és el fet que es va consumant contra tota llei i conveniència; és la irreligiositat que se serveix del poder per arrepassar a Déu les ànimes per Ell redimides.

Animes heroïques! Sortiu en defensa d'aquestes tendres criatures que no es poden valer per si soles. A tots demanen l'ajut que necessiten per tal de no ésser víctimes d'un poderós enemic, que bo i presentant-se com a benefactor i en nom d'una mentida llibertat els vol barrar el pas i impedir que assoleixin l'eterna felicitat.

Tot el que fareu a un d'aquests petitets, us serà retribuït talment com si ho haguéssiu fet al mateix Jesús.

FIDELITAT A LA GRÀCIA

La gràcia és com la pluja que ben aprofitada desfà les substàncies de la terra, les disposa a ésser assimilades i dóna a la planta la verdadera vida.

Quan hom és infidel a la gràcia, com la planta sense aigua, es presenta raquífic i sense cap mena de fruit, baldament hi esmerci tots els seus esforços.

La fidelitat a la gràcia ha estat sempre la dominant de la vida dels sants, la guspira que ha encès el seu cor i la primera embranzida que ha vençut la inèrcia o repugnància de posar en moviment la vida de l'esperit.

Déu castiga Franc de Sena, gran pecador, amb la ceguesa del seu cos, li atorga un raig de llum per a la seva ànima i tot copsant-la comença una vida d'una santedat extraordinària; Sant Andreu Corsini comença el bon camí en escoltar amb humilitat una reconvençió de la seva mare; Sant Efrèn ho fa sofrint amb paciència, baldament sigui innocent, el càstig de la presó; Sant Nicolau de Tolentí escoltant fervorosament un sermó; i Sant Ignasi de Loiola llegint la vida de Jesucrist i vides de sants com per via d'entreteniment.

Déu està sempre ben aprop de nosaltres i sovint deixa sentir la seva veu que ben copsada esdevé una pluja fecundant.

Les nostres accions sota l'acció de la gràcia són com el gra de mostassa que, tot i ésser tan menut, a les terres ben regades de la Palestina no forma febles canyes, com el blat, sinó grans llegums, on pengen el seu niu els ocells del cel.

Els efectes de la infidelitat a la gràcia estan clarament consignats en la paràbola del criat peresós que no volgué negociar amb el capital que li havia lliurat el seu senyor.

Cridant-lo a la seva presència l'increpà severament a causa del seu mal comportament i el desposseí de tot el que li havia atorgat; «perquè al qui té se li donarà i tindrà abundor; i al qui no té, àdhuc allò que sembla tenir se li prendrà».

Siguem fidels a la gràcia i així complirem el que diu Santa Teresa de Jesús Infant: «Jesús s'encarrega d'omplir la vostra ànima així que l'aneu buidant de les imperfeccions».

DOCUMENTS DE VALOR

Amb tot l'afecte beneïm la publicació EL CARME, portantveu del Terç Orde i Confraries del Carme de Catalunya, la qual, pels exemplars que havem vist i llegit, considerem molt adequada per a fomentar la devoció a la Mare de Déu del Carme que tan arrelada havia estat en la majoria de les nostres parròquies, i també per a la il·lustració religiosa dels seus llegidors, tan necessària en els nostres dies. Per això ens és molt plaent de recomanar-la i li desitgem molts anys de vida per a la major glòria de Déu i de la Verge del Carme.

VALENTÍ, Bisbe de Solsona.

Al Col·legi Marià dels Carmelites d'Olot s'admeten per a sa formació científica i moral els nens que mostrin inclinació a l'estat religiós. Per instruccions dirigir-se a aquest Convent.

ESPIGOLABLES

Espurnes

La fe que rebèrem en el Sant Baptisme, no ens és pas lícit tenir-la amagada a l'interior de la nostra consciència.

Quan la tempestat s'embraveix i la persecució pren embranzida contra Jesucrist i els qui professen la seva doctrina, urgeix més que mai fer pública ostentació de la nostra fe.

Jesucrist comminà enèrgicament en el seu Evangeli el compliment d'aquest deure: «Si algú confessa el meu nom davant dels homes, també Jo confessaré a ell davant del Pare Celestial. Però si algú renega de Mi davant dels homes, també renegaré d'ell davant del Pare Celestial».

Quin sigui el deure de tot catòlic en els moments difícils de la persecució, quan els homes s'empenyen en eclipsar la veritat de l'Evangeli amb el vel negre de l'error, clarament ho indicà Lleó XIII en l'encíclica «Sapientiæ Christianæ»: «Quan la necessitat ens apressa, cada u està obligat a propagar la pròpia fe davant dels altres, ja per a instruir i confirmar els fidels, ja per a reprimir l'audàcia dels infidels».

Cedir el lloc a l'adversari, o callar quan de totes bandes s'alça un ininterromput clamoreix per a oprimir la veritat, propi és, o d'homes covards, o de qui dubta posseir les veritats que professa.

Ambdues coses són igualment vergonyoses i ofensives a Déu; ambdues són contràries a la salvació de l'individu i de la societat, profitoses únicament als enemics del cristianisme, car la covardia dels bons augmenta l'audàcia dels dolents».

Tinguem, doncs, fortalesa per a defensar privadament i pública nostra santa fe. Hi ha cristians, indignes de tal nom que tremolen de pensar solament en el què diran; que pel temor de fer enraonar als dolents descuiden els seus deures religiosos. ¿Això és ésser cristià? ¿Per què tanta audàcia per al mal i tanta covardia per a obrar el bé?

El valor de la Santa Missa

Moltes vegades sentireu parlar en to compassiu d'aquells pobles que estan gairebé mancats de instrucció religiosa. Pobrets! Com s'han de salvar?

Déu Nostre Senyor té molts de mitjans i no poques vegades supleix amb la seva gràcia l'acció insuficient del pobre Missioner i amb interiors il·lustracions dóna a aquelles ànimes incultes una admirable penetració dels misteris de la nostra santa Religió.

No fa pas molt ens comunicà un Missioner del Brasil que visitant les seves capelles s'havia trobat amb persones que feien dos dies de camí per tal de poder oir la Santa Missa.

Difícilment trobaríem en la nostra terra una sola persona que estigués disposada a realitzar semblant sacrifici. Contrasta aquesta conducta amb la de tants catòlics, als quals, essent-los permès per les seves ocupacions oir la Santa Missa cada dia amb prou feines hi van el diumenge i fins se la deixen per qualsevulla excusa.

Adveniat regnum tuum

«Vingui a nosaltres el vostre sant regne». És aquesta una de les set peticions contingudes en l'oració del Parenostre ensenyada pel mateix Jesucrist.

I quin és el regne de Jesús? «El meu regne—deia—no és pas d'aquest món». El regne de Jesucrist no recolza pas en les febles bases dels reialmes de la terra; no té pas la seva realització perfecte ací en el món.

Es precís que Crist regni, car així està estatut pel mateix Déu. Sobre els uns amb la vara de la justícia, sobre els altres amb el ceptre de l'amor. Tothom, però, tard o d'hora, haurà de reconèixer la seva sobirania i l'autoritat que li ha estat conferida damunt de totes les criatures.

En aquests temps de màxima apostasia, Jesucrist ha fet ostentació del seu amor envers els homes sota el símbol del Sacratísim Cor. Un amor banyat de sang i agonitzant, és sens dubte mereixedor d'una justa correspondència.

Heu procurat sincerament estimar el Sacratísim Cor de Jesús?

CALENDARI DEL CARME

FESTES I INDULGÈNCIES

DEL MES DE JUNY

7. Diumenge.—La Santíssima Trinitat. *Ind. Plen. i Abs. Gen. Bta. Anna de Sant Bartomeu, vg.*
11. Dijous.—La Solemnitat del Corpus Christi. *Ind. Plen. i Abs. Gen.*
14. Diumenge.—St. Eliseu, profeta i pare secundari de l'Orde del Carme.
19. Divendres. El Sagrat Cor de Jesús. *Ind. Plen. i Abs. Gen.*
20. Dissabte.—El Puríssim Cor de Maria.
24. Dimecres.—St. Joan Baptista.
29. Dilluns.—St. Pere i St. Pau, apòstols. *Ind. Plen. i Abs. Gen.*

El vinent mes de Juliol es pot guanyar *Indulgència Plenària* els dies 2, 20, 24 i 26. Es dona l'*Absolució General* als Terciàries els dies 2 i 20. El dia 16, *Jubileu del Sant Escapulari*. En les esglésies de l'Orde es dona en aquest dia la *Benedicció Papal*.

PRACTICA MENSUAL:

Fidelitat a la gràcia.

SANT PROTECTOR DEL MES

BTA. ANNA DE SANT BARTOMEU, VG. (7 de Juny)

Des de la seva infantesa fou particularment estimada de Déu Nostre Senyor, car quan només tenia deu anys i exercint l'humil ofici de pastora, ja era afavorida pel do de l'oració i no poques visions.

Joveneta encara, ingressà en el monestir de Sant Josep d'Àvila, on havent admirat Santa Teresa les seves virtuts, l'escollí com a sòcia en la magna obra de la Reforma. A la mort de Santa Teresa, ella havia de recollir el seu doble esperit i escampar-lo per les Províncies de França i de Bèlgica. Treballà incansable durant tota la seva vida, tant en la pròpia perfecció com en restablir en tots els monestirs la veritable observància.

UNA MICA DE TOT

Zeladors de "EL CARME".—Amb la protecció que ens dispensa Maria Santíssima, el nostre full va prosperant. No ansien altra recompensa que el que siguin molts els que se'n aprofitin i aprenguin en les seves pàgines una intensa devoció envers la Mare de Déu del Carme.

Maihauradament i fent una honrosa excepció a Olot, «EL CARME» posseïx molts pocs zeladors encara en la província de Girona. Tantes ànimes bones que hi ha pels pobles de la província, que estimen de cor a la Verge del Carme! No en trobariem alguna en cada poble que vulgui imposar-se per amor a Maria el petit sacrifici de propagar el nostre full?

De moment hem de donar les gràcies a tots els zeladors i zeladores d'Olot, els quals han treballat i segueixen treballant amb entusiasme per a la propagació de «EL CARME».

Com a tribut del nostre agraïment i per a exemple de tots els qui estimen la Mare de Déu del Carme, anem a consignar els seus noms a continuació: Senyora

Lluïsa Fageda, Sra. Francisca Horta, Sr. Joan Coll, Sra. Paula Torrent, Senyora Carme Puigmitjà, Sra. Josefa Clarà, Sra. Trinitat Barceló i Sra. Dolors Camps.

☑ Hem rebut uns fulls de propaganda de l'«Obra Eucarística de l'Adoració Real, Perpètua i Universal al Santíssim Sagrament de l'Altar». Institució altament recomanable, car té per finalitat pagar, amb l'adoració continua d'un innumerable estol d'ànimes bones, aquell tribut d'agraïment que la humanitat deu al Bon Jesús a canvi del benefici immens d'haver-se quedat en els nostres altars.

Es per això que la recomanem amb viu interès a tots els nostres lectors, de manera particular en els moments presents quan una contínua persecució a Jesús fa necessària oposar una contínua reparació.

Tots aquells que desitgin informar-se s'adrecin a l'encarregada general senyoreta Rosita de Font. Carrer de Sarrià, 153, 1.º, Barcelona (Sarrià).

EL CARME.—Direcció i administració: PP. CARMELITES.—OLOT (Girona)
Subscripció a l'any: Ptes. 1'25

OLOT: IMPREMTA BONET